

stændig seilbar og færdig den 1ste Juli 1874, og skjøndt jeg ikke vil sige Andet, end at det naturligvis havde været ønskeligt, om den havde været færdig tidligere, kan man paa den anden Side ikke benegte, at den først faar sin Betydning, naar Banerne fra Lunderskov og fra Varde udmunde ved den. Om Ribebanen ønsker jeg ikke at sige et eneste Ord. Dog et Ord skal jeg sige i Anledning af det ærede Medlems (S. Kruse) Yttringer, som maasse vil være ham det Behageligste, han kan høre. Jeg erklærer herved, saaledes at hele Landet kan høre det, at er der noget Menneske der har plaget mig med dette Spørgsmaal om Ofter- og Vester-Stilling i Ribe, saa er det ham. Hans Bølgere eller Venner i Ribe have altsaa ikke den fjerneste Anledning til at tillægge ham nogen Skyld for, at de ikke have opnaaet det Ønske, de havde. Den ærede Formand har allerede paataalt uogle Yttringer, som jeg ellers vilde have fundet mig foranlediget til at paatale. Ja, jeg vil sige, at min Hovedbetragtning er saa modsat det ærede Medlems og navnlig saa modsat Ripenernes Anskuelse, at jeg dog her skal nævne, at, hvad det er, der egentlig har været Tanken i Ribes Bestræbelser, har været at vende Omsætningsforholdene til en anden Side end den, hvortil Forholdene nu naturlig havde udviklet dem. Man vil have Bærden af de Ciendomme, der ligge i den ene Ende af Byen, lagt over til de Ciendomme, der ligge i den anden Ende, og som ved de ullykkelige Begivenheder, Ribe har været udsat for, have mistet en stor Del af deres Værdi. Det lader sig slet ikke benegte, at i hvilkenomhelst By man vil lægge en Jernbane til, fremkommer der Forandring i Næringsforholdene, som man ikke før kjendte. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan godtgjøres, at der ikke er viist Ribe al den Opmærksomhed, al den Bøllivie og Fjælsighed, som det var muligt at vise, naar man ikke vilde lade sig lede af Anskuelser, som fra mit Standpunkt som den, der skulde have Ansvar for Riniens Valg, maatte erkjendes at være ensidige. Det blev udtrykkelig fremhævet her, da Ribebanen var under Forhandling, at man ikke maatte tabe af Sigte, at den skulde forsættes, og at jeg har fastholdt dette Standpunkt overfor, hvad jeg maatte anfse for at være en ensidig Betragtning fra Ribes Side, drifter jeg mig til at antage for rigtigt. Der er imidlertid faldet en Bemærkning fra den ærede Ordførers Side, som jeg finder mig foranlediget til at modsig, en Bemærkning, som jeg ikke tror, at han ret har noget Bevis for. Han mente, at der var visse Folk i den nordøstlige Del af Byen, der havde havt en større Indflydelse paa dette Valg, end de egentlig burde haat. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes. Jeg skal dertil svare, at Indflydelse fra den Kant, han mener, ikke paa nogen Maade have gjort sig gjældende hos mig, at de ikke have været hos mig,

eller forsøgt at gjøre deres Indflydelse gjældende, medens som sagt det ærede Medlem for Ribe (S. Kruse), der har talt den anden Sides Sag, har været aldeles utvættelig i at søge at overbevise mig om, at den Mening, han forsøgte, var den rette. Jeg har endnu kun at tilføje, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at der, naar der i den fra mig udgaaede Skrivelse om Kontoen for ubestemte Udgifter er nævnt Anlag af Holdepladse, er dette ikke korrekt. Jeg erkjender, at Holdepladser ikke kunne anlægges, uden at der dertil er givet særlig Bevilling.

S. Kruse: Det glæder mig, at den ærede Minister nu baade mundtiligt og skriftligt har givet mig Attest for, at jeg ikke har forsømt Noget overfor Ribe, og at jeg har været saa utvættelig, at jeg ofte har genert den ærede Minister; det ved jeg godt, jeg har. Jeg har bedet den ærede Minister undskyldte, hver Gang jeg er kommen, og jeg har sagt, at jeg tror ikke, der er nogen Kommune, der et saa vanskelig at repræsentere som netop denne Kreds, ogsaa paa Grund af Grændsereguleringen, og det har den ærede Minister ogsaa indrømmet. Jeg tillægger ikke den ærede Minister nogen Skyld, det vil sige forsættelig Skyld. Den ærede Minister har dog virkelig taget særligt Hensyn til disse saakaldte Sagtyndige, som jeg indrømmer, at han ogsaa maa tage særligt Hensyn til. So oftere jeg er kommen til den ærede Minister, desto mindre har han maasse reflekteret derpaa, idet han mente, at det gif for tidt paa. Jeg veed nok, at den ærede Minister ikke er vred paa mig derfor. Den ærede Konseilspræsident hørte nok forleden Dag, hvorledes jeg ogsaa da tiltalte den ærede Minister; men jeg tror, at vi ere lige gode Venner derfor. Det er jo bedre, at vi sige Ministrene Sandheden offentlig i Folkethinget, end at vi skulle tale ilde om dem siden paa deres Bag. Men naar nu den ærede Minister har sagt her, at det er disse Forholbs Forrykkelse, han ikke vil være med til, og at det er det, man vil i Ribe, saa tillægger den ærede Minister mig underlige Hensigter, som jeg ikke vil vedkjende mig. Den ærede Minister kan være overbevist om, at jeg aldrig har havt saadanne Hensigter at forrykke Forholdene for Noget eller at forurette Noget; men det gjør den ærede Minister. thi det er det, der er slet fra Regjeringens Side tidligere, naturligvis uden at Regjeringen veed af det; men det er, fordi der, som før sagt, ligesom er stukket Regjeringen Blaar i Dinene. Jeg siger Ministeren Sandheden, og vilde han blot tro derpaa, skulde han saa se, at han fik den Tak, han virkelig fortjente; men det forholder sig ikke saaledes, som man har sagt, Deres Excellence! Naar jeg her tillader mig at sige den ærede Minister, at det ikke er første Gang, at der ligesom er sat Regjeringen Blaar i Dinene, saa skylder jeg maasse at nævne et Til-